

Sygn. akt II S 6/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Wojciech Kociubiński

Sędziowie: SSA Ryszard Ponikowski

SSA Edward Stelmasik (spr.)

Protokolant Anna Turek

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **Ł. K.**

skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Legnicy w sprawie II K 522/10

skargi wniesionej przez skazanego na przewlekłość postępowania wznowieniowego przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu w sprawie IV Ko 379/14

na podstawie art. 623 k.p.k. i art. 12 pkt 1 ustawy z dnia 17.06.2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki

p o s t a n o w i a

I. zwolnić skazanego Ł. K. od obowiązku uiszczenia opłaty w kwocie 100 zł przewidzianej w art. 17 ust. 1 w/w ustawy;

II. oddalić skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14.12.2014 r. skazany Ł. K. złożył wniosek o:

- 1) stwierdzenie przewlekłości postępowania przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu w postępowaniu o wznowienie postępowania w sprawie II K 522/10 Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej;
- 2) przyznanie mu od Skarbu Państwa 3.500 zł jako odpowiedniej sumy w związku z przewlekłością w/w postępowania wznowieniowego;
- 3) zwolnienie go od opłaty przewidzianej w przepisach w/w ustawy o skardze (k.3 akt).

Prezes Sądu Okręgowego we Wrocławiu wniósł o oddalenie powyższej skargi (k. 8 i 9).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarga jest niezasadna i to w stopniu niemalże oczywistym.

1. Tak oceniając wniesioną skargę zauważa Sąd Apelacyjny, iż skazany Ł. K. istotnie skierował w dniu 26.09.2014 r. (data stempla wpływu do Sądu Okręgowego) szereg pism w tym m.in. wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 6.07.2010 r. w sprawie II K 522/10. Wniosek ten został zarejestrowany pod sygnaturą IV Ko 379/14.

2.Sąd Apelacyjny ma świadomość, że mimo upływu ponad 7 miesięcy wniosek powyższy nie został rozpoznany. Nie można jednak zgodzić się z sugestiami skarżącego, jakoby zwłoka ta miała być zawiniona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu. Wymieniony Sąd zasadnie bowiem dostrzegł, iż w/w pismach skazany Ł. K. obok żądania wznowienia postępowania w sprawie II K 522/10 zawarł także alternatywny wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od wyroku wydanego w/w sprawie II K 522/10 (k.3111 akt II K 522/10). Jest więc oczywistym, że ten alternatywny wniosek skazanego o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od wyroku z dnia 6.07.2010 r. powinien być rozpoznany w pierwszej kolejności. Przecież ewentualne uwzględnienie tego wniosku czyniłoby bezprzedmiotowym postępowanie wznowieniowe. Zasadnym było więc przekazanie przez Sąd Okręgowy wniosku skazanego do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej. Decyzję taką podjęto niezwłocznie a mianowicie 13.10.2014 r. (k.315). Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej wniosek ten załatwił odmownie postanowieniem z dnia 14 listopada 2014 r. (k. 320). Postanowienie to uprawomocniło się 28.11.2014 r.

3.Dopiero więc po tej dacie, a konkretnie po zwrocie akt z Sądu Rejonowego mógł Sąd Okręgowy podjąć czynności zmierzające do rozpoznania wniosku skazanego Ł. K. o wznowienie postępowania w sprawie II K 522/10. Akta tej sprawy zostały zwrócone do Sądu Okręgowego we Wrocławiu 12 marca 2015 r., w związku z problemami wynikłymi ze zmianą siedziby tego Sądu, a nadto w związku z faktem skierowania skargi przez skazanego nie do Wydziału Karnego Sadu Okręgowego, lecz do Wydziału Cywilnego tego Sądu.

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że:

1) po pierwsze – zwłoka w rozpoznaniu wniosku o wznowienie postępowania de facto nie ma przewlekłego charakteru (7 miesięcy),

2) po drugie – opóźnienie powyższe wynikało z faktu konieczności rozpoznania w pierwszym rzędzie wniosku skazanego Ł. K. o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji w sprawie II K 522/10.

W konsekwencji skargę tę, jako oczywiście bezpodstawną należało oddalić. Kończąc niniejsze postanowienie stwierdzić równocześnie należy, że za zasadny uznano zawarty w tej skardze wniosek skazanego o zwolnienie go od obowiązku uiszczenia opłaty od skargi, przewidzianej w art. 17 przedmiotowej ustawy. Zważyć należy, że skarżący odbywa od kilku lat karę pozbawienia wolności i nie stwierdzono, aby posiadał on majątek umożliwiające uiszczenie przedmiotowej opłaty. Stąd decyzja o zwolnieniu go od obowiązku uiszczenia opłaty określonej w art. 17 przedmiotowej ustawy.